

împreună. A dormit în pat cu mine, capul ei stând frumos pe pernă, și mi-a acceptat fața brăzdată de lacrimi pe pieptul ei, îmbrățișându-mă cu labele, de fiecare dată când aveam inima sfâșiată, sau spiritul frânt, sau, pur și simplu, eram pierdută. De-a lungul anilor, am schimbat rolurile; m-a lăsat să fiu copilul ei când mă lua somnul, punându-și botul pe capul meu.

Stătea sub pian, cu mine, când scriam cântece, lătra când încercam să înregistrez orice și a fost cu mine, în studio, pe toată perioada înregistrării ultimului album. Când am venit ultima oară înapoi din turneu, am găsit-o veselă, ca de obicei; s-a obișnuit să lipsesc câteva săptămâni, o dată la 6, 7 ani.

Are Boala Addison, deci este riscant pentru ea să călătorească, având nevoie de injecții cu cortizol în mod regulat. Altfel, reacționează prea puternic la stres și bucurie; fără să aibă autocontrolul oamenilor, poate muri dacă se agită prea mult. În ciuda tuturor lucrurilor, a rămas energică și jucăușă, încetând să se comporte ca un pui abia acum 3 ani.

Este cea mai bună prietenă a mea, mama mea și fiica mea, protectoarea mea, singura care m-a învățat ce este dragostea cu adevărat.

Nu pot să vin în America de Sud. Nu acum. Când am revenit din turneu în SUA, am realizat că ceva s-a schimbat.

Nici măcar nu mai vrea să iasă la plimbare. Știu că nu e tristă că a îmbătrânit sau că va muri. Animalele au instinct de

supraviețuire, dar nu sunt vanitoase și nu se tem de moartea lor, precum oamenii. De-asta știu să trăiască mult mai bine în prezent.

Dar știu că vine un moment când va înceta să fie un câine și va deveni parte din TOT. Va face parte din vânt și din pământ și din zăpada și din mine, oriunde aș merge.

Nu pot să o părăsesc acum, vă rog, înțelegeți. Dacă plec din nou, mi-e teamă că va muri și nu voi avea onoarea să îi cânt la plecarea din această lume.

Uneori îmi trebuie 20 minute ca să îmi aleg șosetele. Dar decizia asta am luat-o pe loc. Sunt câteva alegeri în viață care ne definesc. Nu voi fi femeia care renunță la dragoste și prietenie pentru carieră. Sunt femeia care stă acasă și coace Tilapia pentru prietena cea mai dragă. Și care o ajută să se simtă confortabil și în siguranță, care o alină și o face să se simtă importantă.

Mulți dintre noi ne îngrozim la ideea că cineva drag ar putea muri. Este adevărul urât al Vieții și suntem cuprinși de frică în fața lui și ne simțim singuri. Aș vrea să putem aprecia și timpul care ne rămâne cu ei până în acel moment.

Știu că mă voi simți copleșită de prezența ei, de trecutul ei și dragostea mea pentru ea, în aceste ultime momente. Trebuie să fac imposibilul să fiu lângă ea. Pentru că va fi cea mai frumoasă, intensă, groznică experiență a vieții mele. Așa că o să stau acasă, să o ascult cum sforăie și strănută, și să mă minunez de cea mai oribilă respirație pe care a avut-o un inger vreodată. Vă cer binecuvântarea."

Ursul polar, la închisoare

Locuitorii din Shamattawa, din provincia canadiană Manitoba, orașel aflat la 150km depărtare de coasta Golfului Hudson, s-au obișnuit deja cu vizitele urșilor polari, chiar dacă aceștia viețuiesc în număr mare tocmai la 400km depărtare, în Churchill. Experții spun că gheața din Golful Hudson se sparge din ce în ce mai devreme în ultimii 30 de ani, așa că urșii nu mai pot vâna cum trebuie, deci nu mai pot înmagazina suficientă grăsime pentru a intra în hibernare și li se face foame. Drept urmare, pornesc să

viziteze comunitățile umane. Pentru a preveni eventualitatea unor conflicte fatale pentru om, ținând cont că exemplarele de ursus maritimus sunt cele mai mari carnivore terestre, în localitatea Churchill, supranumită „capitala mondială a ursului polar“, s-a amenajat o...închisoare pentru frații lui Fram. Rangerii și polițiștii patrulează nonstop pentru a depista musafirii blănoși nepoftiți și a-i tranchiliza, urmând ca apoi să-i bage după gratii, într-un hangar special, unde urșii rămân o perioadă suficientă pentru a înțelege că nu e bine să mai calce prin acele locuri. Ursul polar cutreieră neobosit și plin de curiozitate teritorii vaste, ceea ce i-a atras numele poetic inuit Pihqahiak, care înseamnă „cel veșnic hoinar“. Deși cântărește între 450 și 640 de kilograme, el are aproape agilitatea felinelor și se deplasează cu o viteză de 48 km/h. În plus, urșii polari sunt cei mai versați înotători patrupezi din lume. Dar cum se orientează ei prin peisajul arctic, veșnic schimbător? Potrivit cărții Arctic Dreams, ursul „trebuie să aibă o hartă în cap. Dar cum concep și cum utilizează urșii aceste hărți este o enigmă“. Ei pot hoinări săptămâni în șir, fără să se rătăcească.